

ponderare noluisse, vocemque cōpres-
fisse. tandem cūm vrgendi vt aliquid
diceret finē nullum Mida faceret, in
hæc inuitum erupisse verba, A erum-
nōsi genij, & difficilis fortunæ semen
in dies durans, quorūm me cogitis ea
vobis dicere, quæ vobis nescire erat
melius: maxinē enim vacante dolo-
re viuunt, qui sua ignorant mala. Ho-
minibus autē omnino optimum est
nō nasci, neque participem fieri præ-
stantioris naturæ. optimum enim om-
nibus vtriusque sexus hominibus
hoc est. proximum huic, & inter ea
quæ consequi homo possit primum
est, quā celerrimē mori.

CICERO DE DIVI-
natione I.

Quid singulari vir ingenio Aristote-
les & pæne diuino ipsēne errat, an
alios vult errare? cūm scribit Eudemum
Cyprium familiarem suum, iter in Mace-
doniam facientem Pheras venisse: quæ erat
vrbs in Thessalia tum admodum nobilis,
ab Alexandro autem tyrāno, è crudeli do-
minatu premebatur. In eo igitur oppido ita
grauiter egrum Eudemum fuisse, vt omnes
medici diffiderent: ei visum esse in quiete
egregia facie iuuenem dicere fore vt breui
conualesceret, paucisque diebus interiturum
Alexandrum tyrannum, ipsum autē Eu-
demum quinquennio post domum esse redi-
turum. Atque ita quidē prima statim scri-
bit Aristoteles consecuta, & conualuisse
Eudemum, & ab uxoris fratribus inter-
fectum tyrannum. quinto autē anno exeu-
nte, cūm esset spes ex illo somnio in Cyprium
illum ex Sicilia esse rediturum, præliantem
eum ad Syracusas occidisse: ex quo ita illud
somnia esse interpretatum, vt cūm ani-
mas Eudemi ex corpore excefferit, tum do-
mum venentisse videatur.

ποις, καὶ τί τὸ πάντων ἀρετώτατον, τὸ ἄρ-
αρώτων ἔδδ' ἔδεικναι εἰπεῖν, ἀλλὰ σιωπᾶν
ἀρρήτως. ἐπεὶ δὲ δὲ ποτε μολὲς πᾶσαι μη-
χανὴν μηχανώμενος προσσηγάρο φέρεται
διδάξαι τὸ πρὸς αὐτὸν, ἕταος ἀναφραζόμενος,
εἰπεῖν, δαίμονος ὀπιπόμεν ἢ τύχης χαλε-
πῆς ἐφίμερον σάφρα, τί με βιάζει δὲ λό-
γειν ἂ ὑμῶν ἀρετὴν μὴ γινώσκαι; κατ' ἀγνοίας
γὰρ ἡδ' οἰκείων κερκῶν, ἀλυπτότατος ὁ βίος.
ἀφροσύνης δὲ πάμπαν ἐκ ἕως γημίδαυ τὸ
πάντων ἀρετὴν ἔδδ' μεταχεῖν τῆς τοῦ βελ-
τίστου οὐσίας. ἀρετὴν γὰρ πᾶσι ἢ πάσαις τὸ
μὴ γημίδαυ τὸ ἄρ' τοῖς μὲν τῆτο, καὶ τὸ
αρώτων ἡδ' ἄλλων αἰυσόν, δευτέρην δὲ, τὸ
γημιόμοιο, ὀπιπαιεῖν ἄς τήχιστα.

ΕΚ ΤΩΝ Εἰς ΤΟΝ ΠΛΑ-
τωνος Φαίδωνα ὑπομνη-
μάτων.

Οτι ὁ Ἀριστοτέλης, ἐν τῷ Εὐδήμω ἕταος
ὀπιχειρεῖ. Ἡ ἀρμονία ἐδωπῶν ὄβαν
ἢ ἀναρμωσία τῆ δὲ ψυχῆ οὐδὲν ἐδωπῶν.
οὐσία γὰρ καὶ τὸ συμπέρασμα δῆλον. Εἴπε,
εἴ ἢ ἀναρμωσία ἡδ' σολιχείων τοῦ ζώου νό-
σος, ἢ ἀρμονία εἴη ὑγίαι ἀλλ' οὐχὶ ψυχῆ.

Εἴδ' ἔξῃς. Τὸ τρίτον ταυτὸν τῷ
ἐν Εὐδήμω δευτέρῳ. τέταρτον δὲ, εἴ μὴ
ἀρμονία ἀδῶστος, ἢ θυμῶς, ἢ ὀπιθυμία, ἢ
διδῶ, ἢ διάνοια, ἢ νοῖς, ἀπλοῦ πικρῶς
ἐκείνου ἐνέργεια, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκείνη ἀρ-
μονία, ἐκ αὐτῶν πρὸς ἀφορμῶν βραδύως, ἐδῆ
αὐτὰ ἢ ὄλη ψυχῆ.

ΕΚ ΤΩΝ ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
πρὸς Εὐδήμω Ἐπιστολῶν.

* * * * *

Ἐλθὼν δ' εἰς κληθὸν Κεκροπίης δάπεδον,
Εὐσεβίως σμηνῆς φιλίης ἐδρυσσάτο βωμῶν,
Ἀνδρὸς, ὃν ἐδῆ ἀνέειν τοῖσι κερκεῖσι θέμις.
Ὅς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδιδεξεν ἐ-
ταργῆς

Οἰκεία τὴ βία καὶ μαδόδωσι λόγων,
Ὡς ἀγαθὸς τε καὶ βουδαιμών ἄμα γίνεσθαι
αἰήρ.

Ὅυ νωὶ ἕως λαβῆς ἐν ἔδδ' ἢ ταῦτα ποτι.